

Arrest

nr. 135 838 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2014.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige, eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk problemen (met de kompanen van de zoon van de burgemeester van Bishkek) omwille van/naar aanleiding van het feit dat verzoeker getuige was van een auto-ongeval veroorzaakt door de zoon van de burgemeester van Bishkek.

Verzoekers en verzoeksters eerste asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 86 684 en 86 686 van 31 augustus 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers nieuwe, bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: verzoekers diploma, een attest van de Kirgizische paspoort- en registratiedienst aangaande de uitreiking van verzoekers Kirgizische identiteitskaart, een uittreksel uit het strafregister van de Kirgizische republiek, twee convocaties op verzoekers naam, een aanhoudingsbevel op naam van verzoeker, een attest van de klacht van de moeder van verzoeker, een medische expertise met foto's en verwondingen van verzoekers broer, foto's en een CD-rom met beelden van verzoekers deelname aan door Oeigoerse verenigingen georganiseerde manifestaties in België, twee brieven van de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC), Rebiya Kadeer, en een foto van verzoeker en Rebiya Kadeer, een internetartikel over de zaak tegen de zoon van de burgemeester van Bishkek in verband met het auto-ongeluk dat deze veroorzaakt had en een internetartikel over de algemene situatie van Oeigoeren in de wereld.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige asielaanvraag bij 's Raads arresten nrs. 86 684 en 86 686 van 31 augustus 2012 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die dit/hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers uiten kritiek op het feit dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de situatie van Oeigoeren in Kirgizië reeds van oktober 2011 dateert - terwijl deze in werkelijkheid van 19 januari 2012 dateert- doch, zo stelt de Raad vast, zij brengen geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie van de commissaris-generaal niet langer juist is en dat diens gevolgtrekkingen dat er actueel niet kan gesteld worden dat Oeigoeren louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië, onjuist zouden zijn. Overigens maakt verzoeker zijn beweerde Oeigoerse origine niet aannemelijk.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de beschikking.

Verzoekende partijen stellen dat zij wel degelijk concreet hebben geantwoord op de motieven van de bestreden beslissing waar zij argumenteren waarom zij van oordeel zijn dat de convocaties wel degelijk in aanmerking moeten genomen worden. Zij wijzen er op dat de authenticiteit van de stukken niet in twijfel worden getrokken en dat de vormelijke gebreken die het Commissariaat-generaal voorhoudt niet aangetoond zijn. Voorts stellen zij dat er 2 brieven zijn van de Oeigoerse vereniging WUC die door de verwerende partij niet worden betwist en waaruit blijkt dat personen die opkomen voor de rechten van Oeigoerse dissidenten een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt dateert van 2011 terwijl hun informatie dateert van 1 jaar later. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de Commissaris-generaal hun tweede asielaanvraag in overweging diende te nemen teneinde de documenten grondig te onderzoeken en een oordeel te geven over de actuele situatie.

Verzoekende partijen hun kritiek dat de authenticiteit van de door hen neergelegde convocaties niet in twijfel wordt getrokken en de vormelijke gebreken die het Commissariaat-generaal voorhoudt niet aangetoond zijn, mist feitelijke grondslag. Immers, het betreffen geen originele convocaties, doch slechts fotokopieën waardoor, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt, zo merkt de Raad op, geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien, los van het gegeven dat het slechts kopieën betreft en de vaststelling dat deze stukken geen enkele informatie bevatten over de manier waarop zij werden afgeleverd, bevatten deze convocaties, zo stelde de commissaris-generaal vast en deze vaststelling wordt door verzoekende partijen niet ontkracht of weerlegd, geen enkele informatie met betrekking tot de zaak in het kader waarvan eerste verzoekende partij werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid zij zich diende aan te bieden, waardoor deze documenten hoe dan ook geen begin van bewijs vormen van de verklaarde problemen.

Waar verzoekende partijen beweren dat er 2 brieven zijn van de Oeigoerse vereniging WUC die door de verwerende partij niet worden betwist en waaruit blijkt dat personen die opkomen voor de rechten van Oeigoerse dissidenten een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren, gaan zij voorbij aan hetgeen in de bestreden beslissing *in concreto* met betrekking tot de door hen aangebrachte brieven van de voorzitter van het WUC, Rebiya Kadeer, wordt vastgesteld, met name dat deze *“evenmin enige bewijswaarde leveren van de door”* hen *“ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op”* hun *“persoon”*, aangezien de auteur van de brieven, Rebiya Kadeer, zich louter kon gebaseerd hebben op hun verklaringen, daar nergens uit blijkt dat zij (persoonlijk) getuige was van door hen ingeroepen problemen. Verzoekende partijen brengen geen (concrete en valabele) elementen bij die deze vaststelling in een ander daglicht stellen.

Betreffende verzoekende partijen hun argumentatie dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt, dateert van 2011, terwijl hun informatie dateert van 1 jaar later, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt gesteld, met name: *“Verzoekers uiten kritiek op het feit dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de situatie van Oeigoeren in Kirgizië reeds van oktober 2011 dateert -terwijl deze in werkelijkheid van 19 januari 2012 dateert- doch, zo stelt de Raad vast, zij brengen geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie van de commissaris-generaal niet langer juist is en dat diens gevolgtrekkingen dat er actueel niet kan gesteld worden dat Oeigoeren louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië, onjuist zouden zijn. Overigens maakt verzoeker zijn beweerde Oeigoerse origine niet aannemelijk.”*

De Raad wijst er tot slot op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen en 's Raads arresten nrs. 86 684 en 86 686 van 31 augustus 2012 waarin in het kader van respectievelijk eerste en tweede verzoekende haar eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas waarop verzoekende partijen hun huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS